

Rezignace v rámci DK

Předseda Disciplinární komise, Martin Šindler, ve čtvrtek 3.května oznámil rezignaci na své funkce v rámci ČAAF. Z titulu své předsednické funkce v DK byl Šindler současně i členem Rady. Svě rozhodnutí vysvětlil značným pracovním vytížením a omluvil se za nečinnost posledních týdnů, která způsobila promlčení několika podnětů, kterými se DK vůbec nezabývala.

Dle znění Stanov by nyní členové DK měli kooptovat třetího člena a následně ze svého středu zvolit nového předsedu, který se zároveň stane i členem Rady.

Bowly v rámci ČLAF A

Dle znění Propozic ČLAF, se klubům nabídla možnost přihlásit svůj tým do tzv. Bowlů. Možnost se týkala pouze těch, kdo nepostoupí do playoffs ČLAF A, tzn. týmů subdivize A3.

Ve stanoveném termínu účast odmítli Prague Lions, Pardubice Stallions a Pilsen Patriots. Liberec Titans a Příbram Bobcats se ve lhůtě a ani na opakované výzvy nevyjádřili.

Součástí ČLAF A tudíž z vůle účastníků bowl zápasy nebudou.

Juniorská liga 2012 a flagové mistrovství

V těchto dnech probíhá v rámci Rady jednání o pracovní podobě Propozic této soutěže. Jakmile bude dořešena otázka juniorské ligy, přikročí se ke zvážení flagové soutěže. Její podoba i status je zatím neznámý.

Projev Filipa Hobzy na Valné hromadě ČSTV

Předseda ČAAF, Filip Hobza, na nedávné Valné hromadě ČSTV přednesl následující projev týkající se neutěšené a americký fotbal naprosto ohrožující finanční situace.

Celá situace je nyní ve velmi zdlouhavém řešení, snad se jí poradí alespoň uspokojivě vyřešit.

Důsledek stavu je však již nyní úplné zrušení programu národního týmu. V letních měsících bude vypsané výběrové řízení na post head coache národního týmu, který by tým vedl na ME skupiny B v roce 2013 v Itálii.

Dobrý den pane předsedo, členové výkonného výboru, pane náměstků, vážené delegátky, vážení delegáti, dámy a pánové!

Jmenuji se Filip Hobza, jsem předsedou České asociace amerického fotbalu a obracím se na Vás zároveň jako jeden z vůdčích představitelů iniciativy SPORT 2012, která vznikla z podobných pohnutek jako loňské hnutí Český sport 2011, tedy mimo jiné z důvodu potřeby zajištění důstojného a zároveň předvídatelného a kontinuálního financování činnosti našich svazů.

Po loňském rozdělení dotací jsem byl přesvědčen, že jsme na pomyslném dně, i proto jsme s nadějí a vírou spoluiniciovali ony podstatné změny, které se v uplynulých měsících udály, a o kterých tady hovořil pan předseda a předsedové jednotlivých operačních komisí. Nejen já jsem věřil, že jsme součástí procesu výrazného dynamického odrazu ode dna, jehož důsledkem bude komfort solidního a přiměřeného spolufinancování.

O to trpčí bylo zjištění, že americký fotbal, jehož Super Bowl je v mezinárodním měření sledovanosti obvykle nejvýše, dokonce – a pan Pelta jistě promine – výše než finále Ligy mistrů nebo mistrovství světa ve fotbale, že americký fotbal není sport hodný podpory.

Že korfbal nebo lakros, národní házená, si nezaslouží dotace, stejně jako další sporty, které rozšiřují tolik žádoucí pestrost nabídky sportu.

Celá situace kolem nešťastného dotačního titulu číslo 5 – Organizace sportu, se v kontextu letošního navýšení prostředků do sportu jeví o to paradoxněji – na jedné straně úleva, radostné překvapení, dokonce možná i obava, zda a jak se podaří nečekaně štědrý příspěvek ve výši průměrného osminásobku oproti roku 2010 rádně utratit – to byly určitě pocity 52 svazů nad magickou hranicí, rozdělující nedávno stmelенý český sport.

Pod ní jsou však pocity zcela opačné a ostře kontrastující – 19 svazům nebylo přiznáno NIC. Tzn. méně než loni, kdy jsme si mysleli, že jsme na dně a že už bude jenom líp. V podstatě jsme letošním rozhodnutím ministerstva byli doslova zavrtáni hluboko pod ono pomyslné dno.

Matematicky vyjádřeno – s nulovou dotací se míra našeho zoufalství limitně blíží nekonečnu.

Chce-li někdo pomoci radou o seškrtnání výdajů nebo zvýšení členských příspěvků, děkuji, ale v mém sportu již není kam ustoupit, všechna úsporná a optimalizační opatření (a to bohužel i na úkor vlastního rozvoje) jsme museli udělat již v letech minulých, zvýšenou participaci členů na úhradách provozu již není kam zvyšovat.

Tento moment nás přiměl k urychlenému a intenzivnímu jednání, na jehož začátku bylo založení iniciativy Sport 2012, ve které se v důsledku nesrozumitelnosti, nelogičnosti a troufám si říci i částečné netransparentnosti systému podpory sportu, sdružily svazy na prahu krachu.

Nechci z časových důvodů zabíhat do přílišných detailů, většina z Vás nedávno obdržela naši výzvu s podrobnými argumentačními východisky, dovolím si vybrat jen pár z nich:

- *Tak předně - splňujeme základní účelové vymezení dotačního programu Organizace sportu (V.)*

- *Dále vykonáváme obdobnou organizačně technickou činnost a související servis našim členům stejně jako svazy nad čarou – jednodušeji řečeno, nejsme filatelisté nebo zahrádkáři ale sportovní svazy se vším všudy*

- *Třetím argumentem je fakt, že navázání obecného programu Organizace sportu na samostatný program Reprezentace, duplicitně akcentuje význam aspektu, který je již zastoupen svébytně –*

je samozřejmě fér, že někdo nedostane příspěvek na reprezentaci, pokud ji nemá, ale není důvod ho trestat v programu Organizace sportu

- *A pro tuto chvíli poslední poznámka – systém selektivního dotování vytváří pnutí uvnitř sportovního prostředí, které uměle rozděluje na „úspěšné a neúspěšné“, na „sporty a nesporthy“. Tento princip je navíc demotivující, protože z povahy metodického výpočtu uzavírá nebo významně limituje možnost posunu nad mezní hranici (jinými slovy – finanční prostředky umožní další rozvoj jen „úředně způsobilým“, jejich nedostatek naopak destabilizaci nebo zánik těm ostatním)*

S určitou mírou nadsázky je zjevné, že sportovní kvality jsme v minulosti prokázali a trvale prokazujeme – poměrně dobře v tom plaveme (někteří se spíš topíme), kličkujeme, v loňském roce jsme se mohutně odráželi, v posledních týdnech vedeme šachovou partii na několika stolech najednou a občas to proložíme i nějakým tím kotrmelcem. Jen ke šplhu jsme zatím nepřistoupili, doufám, že k tomu nebudeme nuceni...

Naopak ve zcela vážné rovině po slovech kritiky směrem k MŠMT a diskriminačnímu systému financování v předchozích odstavcích ale uznávám, že je nutné si umět také zamést před vlastním prahem – částečně o tom již dnes hovořil Jirka Kejval.

Netransparentnosti systému sami v mnohém napomáháme často zkreslenou, tedy nadnesenou statistikou členské základny. Dále v době, kdy se ještě nové sporty do ČSTV přijímaly, došlo k tomu, že některá sportovní hnutí jsou roztržena do více subjektů a bylo by jen spekulací, do jaké míry šlo o účelovost s vidinou duplicitních příspěvků nebo o reálně odlišné sporty. Rovněž existence a tím i dotace nejrůznějších jistě bohulibých spolků, které z povahy věci sportem moc nejsou, a nebo jen naoko, byť je toto spíše problém jiných střešních organizací než ČSTV.

Definoval-li jsem tyto 3 okruhy problémů (a je jich jistě více), které pomáhají udržet v českém sportu nepořádek, namátkou a stručně uvedu možné cesty řešení – v případě snahy o objektivizaci členské základny se mi velmi líbí a podporuji aktivitu Mirka Peltý v podobě povinného každoročního příspěvku každého člena – je-li to navázáno na individuální úhradu, je to cesta k vymýcení ne snad vyloženě mrtvých duší (v některých případech asi i to), ale zejména těch již nesporthujících. Roztržetost sportovních odvětví nebo míchání nesporthujících hrušek se sportovními jablky vybízí k restrukturalizaci dotační podpory sportu – určitým standardem může být mezinárodní organizace Sportaccord, který jednak definuje, co je sport a

dále má za své členy akceptované mezinárodní sportovní asociace či federace, a to jak olympijské, tak neolympijské.

Na závěr připomínám a zdůrazňuji, že členové iniciativy Sport 2012 upřednostňují řešení vzniklé situace po linii MŠMT, zejména pak z rezervy na mimořádné události roku 2012, která je zmíněna v příslušném rozhodnutí – určitě nejen mě zajímá, jaké jsou záměry s touto rezervou a zároveň s tzv. předfinancováním, v souhrnné výši jde téměř o 300 milionů.

Vás ostatní žádám, v případě potřeby, o projevení solidarity s námi.

Vedle obecné pomoci v obtížné situaci je to příležitost k potvrzení a udržení tolik cenné a potřebné jednoty sportovního hnutí, kterou se nedávno podařilo vybudovat. Jak se ale ukazuje, je velmi křehká.

Rád bych po této kritice, ale i sebereflexi a stručném nástinu variant řešení požádal pana náměstka o otevření široké diskusní platformy s jasným cílem – společně (a kladu důraz na slovo společně) restrukturalizovat systém financování českého sportu.

Rád se toho jak za americký fotbal, tak i za iniciativu Sport 2012, zúčastním.

Děkuji všem za trpělivost a pozornost!